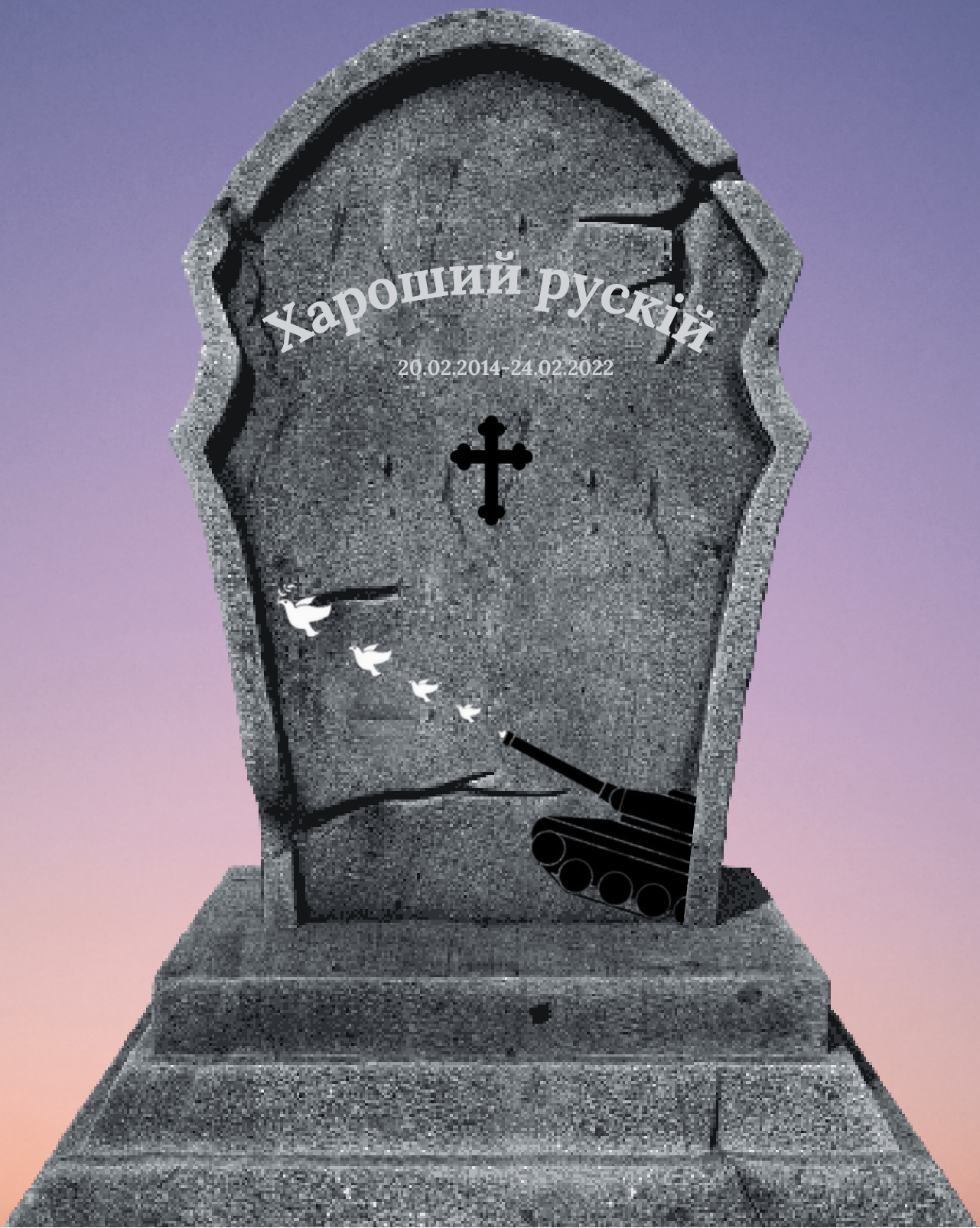

ЯК ПОХОВАТИ ВІРУ В «ХАРОШОГО РУСКОГО»

Випуск 1 | Жовтень 2022 р.

Російський контент — твоя шкідлива звичка

Ліза Бровко
Журналістка

Поширити

«Я перейшла на українську!», «Виявляється, українська музика існує!», «Тепер я не дивлюся російські серіали!» — ці й ще сотні подібних захоплених фраз ми почули після початку повномасштабного вторгнення країни-терориста РФ в Україну. Та невже?! А хіба не ви називали мене націоналісткою з негативною конотацією, яка ледь не примусом змушувала послухати/подивитися/почитати українське? Що змінилося? Смерть, масові руйнування, постійна загроза життю — лише це змусило частину (навіть не переважну більшість) людей позбутися шкідливої звички — споживати російський контент. Так-так, шкідлива звичка в нас асоціюється з палінням чи надмірним вживанням алкоголю, але погляньте на це ширше.

Чому ж важливо розірвати будь-які зв'язки з російським культурним та інформаційним простором? Хоча б тому що Україна повинна мати ментальний бар'єр між собою й країною-терористом, країною-окупантом, країною-агресором.

Світогляд українців століттями будувався під російським імперським тиском, нав'язуванням меншовартості й купою історичних мітів, які часто набувають форми абсолютного божевілля. Не дивно, що до 24 лютого чимало людей вважали культуру й мову «не на часі», доки в країні є такі проблеми, як корупція, низькі зарплати, безробіття чи погані дороги.

Коли люди розплющили очі? Після новин, що російські окупанти катують за використання української мови, спалюють українські книги, блокують українські радіо й телебачення тощо. Прикладів безліч.

«Тож заборона української мови на окупованих територіях - це спроба демонтажу української державності...Сучасна Росія продовжує колонізаторську політику, нав'язуючи нам свою мову, освіту, медіа», — заявив Уповноважений із захисту державної мови Тарас Кремень. Він людина розумна, є сенс зробити висновок з його слів.

Як і свої попередники, диктатор РФ активно нав'язує наратив «спільний простір», що стосується усіх сфер життя. До 24 лютого це набувало форми гібридної війни, а зараз же — повномасштабної. І що робили люди? «Піпл хаває», ось що вони робили. До речі, знаєте звідки взявся цей дурнуватий вислів? Бінго! Його занесли, як вірус, в український інфопростір російські продюсери ще до 2014 року, які масово працювали в Україні, випробовуючи тут свої методи пропаганди, маніпуляцій, отуплення людей.

Що ж, я не маю бажання пояснювати очевидне, для чого нам споживати український контент, витісняючи російський зі свого інфопростору, але хочу аргументувати, чому контент країни-терористки — це шкідлива звичка, яка реально вбиває. І так, це не лише голосні слова. Російське вбиває, російське виправдовує вбивства, маргінальну поведінку, акти насильства.

Чи слухали ви слова пісень сучасних російських виконавців (називати їх співаками чи музикантами — гріх)? Один співає, що грабувати й вбивати — це крутий спосіб виживання, інший волає про насильство над жінками, які нібито тільки для цього і створені, а менш скандальні пісні легалізують вживання алкоголю, марихуани та життя в токсичних стосунках. Ото й російські окупанти наслухалися подібного, сформували модель поведінки й вторглися в Україну з наміром мародерити, катувати, гвалтувати, пити до свинячого вереску.

Але проблема в тому, що цю маргінальну ахінею слухали з таким же успіхом і в Україні... Варто задуматися. Хочете стати частиною «руського міра»? Хочете й далі інтегруватися в нецивілізаційну систему недоцінностей диктаторського режиму над рабським суспільством? То продовжуйте заглядати в рота «хорошим руским» таким, як Настюшка Івлеева, яка спить і бачить «можливість переговорів», Юрій Дудь, котрому не легко з'ясувати чий Крим, або ж Максима Галкіна — найбільшого противника війни Всея Русі; дивіться «опозиційних лібералів», цією назвою величають себе Олексій Навальний, Максим Кац, слухайте «позаполітичних» російських виконавців, стежте за «прастими расеянами» в соцмережах і загалом деградуйте.

Кожен російський рот просуває якісь меседжі, не важливо свідомо чи ні. Наприклад, черговий шанований українцями-меншовартісниками російський ліберал каже: «Росіяни проти війни! Війна — лише бажання політичної влади!», підкріплюючи це фото, господи прости, з антивоєнних мітингів, скриншотом з ТБ-програми, де вибігає так звана жінка з плакатом тощо. Потім ці українці-меншовартісники подивляться сторіс російського блогера, який «та ти глянь на нього, на його кросівках намальований прапор і Росії, й України!» — це приклад із життя. Один заглядач у рота «хороших руских» надіслав мені сторіс футболіста, який показує кросівки з мініатюрним прапором України (близько 3 на 3 сантиметри). Завіса...

Але все ж продовжу: далі українці починають співпереживати росіянам, які нібито не винні в повномасштабній війні, страждають через вплив санкцій і взагалі заручники ситуації. Цими настроями користуються, зокрема, міжнародні компанії, що прагнуть зберегти бізнес у країні-терористці РФ, або ж країни, які не хочуть посилювати санкції проти Росії (Німеччина чи Угорщина). Таким чином, українці, споживаючи російський контент, власними руками, очима й ротом роблять усе, аби зменшити відповідальність Росії та її громадян за розв'язання повномасштабної війни.

Часом я думаю, що ситуація з дистанціюванням українського культурного й інформаційного простору від російського стає щодня кращою, адже з'являються нові обличчя сучасної культури України в музиці, літературі, кіно, ютубі, інстаграмі, голос українців лунає все голосніше й переконливіше. Однак чи бачу я повну картину реальності? На жаль, ні. Все ще залишаються люди, які не можуть покинути шкідливу звичку, яка вбиває. Вбиває не їх, а тих дітей у Бучі, тих військових і цивільних в Ізюмі, ту сім'ю в Маріуполі, тих тисяч наших громадян. Просто вбиває.

Відмова від шкідливої звички споживати російський контент — це нашій особистий внесок у перемогу, як і фізичну, так і ментальну. Українці мусять позбутися проросійських впливів і кремлівських наративів, які так голосно лунали в Україні до початку повномасштабної війни. Так, зараз вони стихли, але все ще залишилися: серед найбільш прослуховуваних пісень в Ukraine Apple Music виринають назви пісень Інстасамки, Скриптоніта й подібного, у ютубі мільйони переглядів набирають інтерв'ю Арестовича з росіянином Фейгіним, а також не відстають відео про російських блогерів і тік-токерів, тоді як на українському, як вони себе позиціюють, загальнонаціональному телебаченні випуски новин ведуть люди, що відверто займалися російською пропагандою на вже заборонених телеканалах Медведчука й Мураєва, зокрема Василь Голованов, Тетяна Гончарова, Наташа Влащенко й інші.

Що буде, якщо кожен власними силами перестане дивитися/слухати/читати російське й замінить це якісним українським чи міжнародним контентом? Ні, не утопія. У результаті свідомого підходу до вибору цього ж контенту нашій простір очиститься від російських впливів, а на тлі цього виникатиме все більше крутих проєктів від українців і міжнародних продуктів українською.

Думки, висловлені в рубриці Column, передають лише погляди самих авторів і можуть не відповідати позиції редакції. Тексти авторських колонок суб'єктивні й не претендують на всебічне висвітлення теми.

Column

Нацисти, засідки на Патріарха й брудні галицькі штани: як Україна бореться з привидами «хорошого руского»

Олеся Бойко

Журналістка

Поширити

Уже місяць українська довоколаітературна галузь обговорює скандал навколо Юрія Андруховича та його неймовірної любові до Михайла Шишкіна, письменника і «хорошого руского». Проблема впертого толерування українським суспільством росіян обговорюється аж від 24 лютого, однак спільне, нібито вже напрацьоване, рішення — максимально від усіх росіян дистанціюватися — Андрухович феєрично підважив своїм учинком, а дискусія (і подекуди просто нецензурні сварки) поновилися. Як деякі Патріархи не розуміють бажання свого народу ворога ненавидіти, яким би ліберальним той не був, які голівари це провокує і які питання підіймає — далі.

Що ж, коротка хронологія подій:

- 8 вересня Український інститут книги проанонсував публічну дискусію Юрія Андруховича з російським письменником-емігрантом Михайлом Шишкіним на літературному фестивалі Bjørnsonfestivalen у Норвегії (модератор — Вітольд Шабловський). Подія відбулася того ж дня, попри те, що за 3 години від анонсу до власне проведення зустрічі вона вже встигла викликати суспільне обговорення;
- згодом обговорення посилюється. Зокрема співавтор українського проекту «Твоя підпільна гуманітарка» Євген Лір у Facebook заявив, що прибирає з платформи своє інтерв'ю з Андруховичем;
- дискусія не вщухає, тож 12 вересня письменник Олександр Бойченко вирішує стати на захист свого колеги. Адвокатує Андруховича він в авторській колонці на «Збручі», пишучи, зокрема, таке: «Але якщо ми в цьому праведному процесі доборемося до того, що почнемо вважати ворогами буквально всіх, хто має російське походження, і цькувати кожного, хто з такими «ворогами» — байдуже, з Шишкіним, Цветковим чи, скажімо, Померанцевим — іде на якісь контакти, то це і виявиться найбільшою

- перемогою Путіна в Україні, бо доведе, що, називаючи українців нацистами, він мовби заздалегідь мав рацію і зумів-таки допровадити нас до стану свого з колегою Гітлером озвіріння»;
- 16 вересня на тому-таки «Збручі» свою думку озвучує і сам Андрухович. Він переконаний, що в його «“норвезькому казусі” ні про яке виправдовування не йшлося. Це не той випадок уже хоча б тому, що Міхаїл Шишкін якраз не боявся наповнити абстрактне гасло “ні війні” конкретним “ні російській війні проти України”. Це не про нього пише Галя Крук вище. Шишкін — не ідеальний, як слушно оцінила його Таня Малярчук. А проте на загальному тлі «хороших росіян» він вирізняється в бік децю кращий від “хорошого”». А дискусію з росіянином він обґрунтовує тим, що іноді ліпше подискутувати з ворогом і потрапити в іноземне інформаційне культурне поле, ніж не потрапити взагалі»;
- 18 вересня до дискусії долучилася Оксана Забужко. У себе в фейсбуці вона написала: «Мене нудить уже не так від Андруховича, як від цілої тої галицької "х...чечної", яка невтомно й наввипередки, без сорому казка, пере йому брудні штани. Від штатних тиражувальників рос. методичок, які підписувались до того, що НЕ розмовляти зараз із росіянами — це нацизм (руку з жовто-блакитним браслетиком з ізіумської могили щоночі вам у сні, qrwu!), від побожних дам церкви Андруховича, які у своєму відпиральницькому запалі ринулись висвячувати Мішу Шишкіна у "втікачі від путінського режиму"». Письменниця переконана, що українців зараз «перекладають, видають, запрошують, тримають мікрофони перед писком — не тому, що українці такі красиві, розумні й талановиті, — а тому, що наша країна несподівано для всіх наваляла тій, перед якою весь світ трусився від 1945-го. Це ЗСУ зараз робить промоцію нам усім, до Лесі Українки на лондонській сцені включно, — а не Андрухович їде робити промоцію Україні»;
- крапку в дискусії поставило інтерв'ю письменника Ользі Перехрест. Він переконаний, що суспільний договір ігнорувати громадян країни-агресорки принаймні в період геноциду контрпродуктивним, хоч про свій вчинок і шкодує. «Відмова від виступу означала б, що я маю десь все-таки жертвувати своїми виступами, можливостями комунікатора. Жертвувати своїм досвідом, здобутим у цьому всьому, заради колективної конвенції, з якої я апіорі не в усіх пунктах був згідний. Я вважав і вважаю, що така згуртованість і одностайність в культурному середовищі — це, можливо, і контрпродуктивно», — вважає Андрухович.

Кілька деталей (палко раджу прочитати інтерв'ю повністю):

Ну, я такий, так я пишу,
так я працюю, це мій
стиль. Когось дратую, а
хтось мене підтримує,
комусь це подобається.

Чи ви думали про те, що вам,
можливо, треба повертати довіру
українських читачів до себе?

Я не можу змусити когось, щоб мене
полюбили насильно. Якщо не люблять,
то не люблять

Мова не про любов, мова про довіру.

Тобто?

Якби я вибачився, це означало б, що
зло перемогло.

Яке зло?

Ця вся ненависть. Це означало б, що
гейтерство перемогло і я покійно
схилив голову. А я вважаю, що правда
— на моєму боці.

Власне позиція автора та обох боків конфлікту (тих, хто підтримує вчинок Андруховича та тих, хто ні) цілком зрозуміла. Я особисто належу до тих, хто Андруховича критику, а його вчинок і подальші жалюгідні виправдання вважає ганебними. І ось чому.

Публічна дискусія та, просто кажучи, скандали, нею спровоковані, підштовхує до декількох тем для роздумів:

Власне, **недоречність дискусії з росіянами під час повномасштабної війни, наскільки б опозиційними чи антипутінськими вони не були.** Суспільство (окрім Андруховича та його прихильників) консолідувалося: навіть найліберальніші росіяни — вороги, тому місця в українському суспільному просторі їм немає, а дискусії з ними на іноземних майданчиках неможливі.

Так вважає:

- Український PEN (його голова Андрій Курков: Поки війна, дискусій між українськими та російськими письменниками не буде);
- молода генерація українських літературознавців й культурних менеджерів (Богдана Неборак для Ароfenie: «російські ліберали не беруть на себе відповідальність за злочини російської армії та прихильність понад 80% суспільства до путіна, а намагаються максимально відсторонитися від своєї країни за допомогою «великої російської культури», щоб створити «справжню» росію, яка існує поза вбивствами, окупаціями й війнами. Однак культура має бути дзеркальним відбитком суспільства». Неборак посилається на фразу Володимира Винниченка «російський демократ закінчується там, де починається українське питання»);
- навіть власна донька Андруховича Софія Андрухович, письменниця, яка разом з 4 іншими письменниками й письменницями відмовилася приїхати на літературний фестиваль в Ліллекхаммері, Норвегія, через участь у програмі росіян.

Інша проблема — **патріархальність та влада авторитетів в українському літературному середовищі.** Інакше кажучи, інститут репутації, яким українське суспільство все ніяк не може розродитися. Скільки б інших авторитетних постатей укрліт (навіть Забужко!) не критикували Патріарха за очевидно велику помилку перед всім суспільством, «скасувати» його не вдасться: тисячі прихильників Андруховича на фейсбуці обіллють опонентів останніми словами, Бойченко назве нацистами, а сам письменник зручно звинуватить всіх у персональній ненависті до нього та безкінечних «засідках» (Юрію, ці засідки зараз з нами в одній кімнаті?). Висновки із ситуації роблять лише окремі люди, а авторитет Андруховича й не думає похитнутися. Інституте репутації, агов, ти нам потрібен!

Найглобальніша та найважливіша тема, на яку наштовхує ця ситуація — **постколоніальний та доколоніальний дискурси України.** На прикладі поточного скандалу з Андруховичем можна дуже наочно пояснити різницю між постколоніальною та деколоніальною парадигмами.

Звертаючись до слів докторантки з історії мистецтва в Університеті Оксфорда Олени-Олександри Червоник, різниця між постколоніальністю та деколоніальністю полягає в наступному: постколоніальність все ще мислить себе у прив'язці до імперського центру. «Цей центр все ще залишається референтною точкою, від якої постколоніальна позиція відштовхується, намагаючись цю точку одночасно заперечити. заперечувати можна по-різному: і в дієво-політичних термінах обстоювати свою суверенність, і у світоглядно-культурних намагатися імперію деконструювати іронією, дошкульним висміюванням, навмисно недолугим цитуванням імперських засад, навмисним зіткненням несумісних контекстів — коротше, ви зрозуміли, усім цим арсеналом постмодерної естетики», — пише вона. Червоник наголошує: постмодернізм та постколоніальність — структурно взаємозалежні явища. Постколоніальність — ширша світоглядна та політична парадигма, а постмодернізм — один з інструментів її оприлюднення, часто саме в естетичному вимірі.

«Важливо те, що постколоніальності є один цікавий момент, який цю світоглядно позицію лімітує, окреслює межі її емансипативного потенціалу, а саме: заперечуючи імперський центр, постколоніальність все одно від нього структурно залежить. звідси пробивається певна постколоніальна меланхолія: ти борешся з тим, що тебе з середини структурує і чого до кінця ти ніколи позбавитися не зможеш.

Деколоніальність натомість цілком втрачає імперський центр як референтну точку. Колоніальний суб'єкт нарешті остаточно емансипується. Він нарешті розуміє, що він несе в собі багато чого іншого, що взагалі не співвідноситься з імперським центром. І ось це "інше", поза межами імперської ідеології стає наріжним для цього нового суб'єкта вже вповні не-колоніального. Для того, щоб світу розказати про це своє "інше", для того, щоб це "інше" проживати, вже не треба жодним чином якось кивати на імперію — тобто її присутність в минулому вже структурно не важлива для окреслення теперішнього та майбутнього цього новопосталого суб'єкта», — заважає науковиця.

Як постколоніальний і деколоніальний дискурси стосуються Андруховича?
Найпряміше: Андрухович — цілком постколоніальний письменник, починаючи від того, що він в Москві навчався, і закінчуючи аналізом його текстів, постмодерних текстів, що так блискучо в 1990-х дошкульно іронізували та стібалися з імперії. Ранні тексти Андруховича, особливо «Рекреації» (1992) та «Перверзія» (1996) — наріжний камінь нашого постмодерно-постколоніального періоду, без яких і певні естетичні, і навіть політичні зсуви від імперського минулого в українському суспільстві не сталися б.

Проблема наразі в тому, що постколоніальність різко вичерпалася 24 лютого 2022 року. Україна різко стала самодостатнім суб'єктом, який безповоротно розпрощався з імперським центром. З ним більше не треба співвідноситися. Ніяк. Ані позитивно, а ні «від противного». Він нас більше жодним чином не структурує та не визначає. Ми набагато більші, складніші, потужніші, ніж наші минулі зв'язки з імперським центром. З ним нема про що розмовляти, наразі з цим центром веде супер успішний діалог ЗСУ — і це реально єдиний діалог, який зараз має сенс.

Річ у тім, що Андрухович не вміє щось інше робити, окрім як розмовляти з імперією. Це єдиний спосіб взаємодії зі світом у цього покоління. Воно і надалі буде сидати з умовними росіянами на сцені різноманітних фестивалів, щоб обговорити як нам облаштувати уламки імперії, не розуміючи наскільки меланхолійно-ретроградним є подібний «діалог». Покоління вповні деколоніальне засадничо не розуміє навіщо цей діалог вести. Навіть не тому, що воно імперію ненавидить чи ненавидить росіян (є за що, погодьтеся), а тому, що не розуміє з суто прагматичних причин: навіщо розмовляти з тим, що остаточно здохло? Щоб що?

Власне, наочний приклад. Онлайн-ресурс Музею сучасного мистецтва ще в липні опублікував статтю історикині мистецтва Світлани Бедаревої «Деколонізація та розплутування в українському мистецтві».

У ній історикиня мистецтва доходить висновку, що в лютому 2022 року українці повністю порвали з російською культурною сферою.: «Усі суперечності та різноманіття позицій, про які говорять митці, одразу й назавжди стерті нападом росії, який триває. Двозначність зникла, як і постколоніальна боротьба України. Для України ця нелюдська війна, хоч якою б вона була болючою та неймовірно руйнівною, знаменує не лише звільнення країни від постколоніальних заплутувань, а і її остаточний вихід у деколоніальну стадію».

Шкода, що пан Андрухович так цього і не зрозумів.

Думки, висловлені в рубриці *Column*, передають лише погляди самих авторів і можуть не відповідати позиції редакції. Тексти авторських колонок суб'єктивні й не претендують на всебічне висвітлення теми.

Column

Музичний фронт в тилу: як бути корисним у війні, коли ти пишеш музику

Дарина Головань
Журналістка

Поширити

Музика під час війни. Кому вона потрібна? Яким чином поєднання красивих слів і нав'язливої мелодії допоможе перемогти у божевільній війні, що розв'язала росія? Дуже просто. І я спробую це довести. Проте спочатку пропоную розібратися з неоднозначним заголовком, що викликає багато запитань.

Почнемо з того, що ж таке тил, адже це слово має декілька значень. Навіть Вікіпедія знає, що тил це «сукупність частин, підрозділів і установ, створених з метою забезпечення видів збройних сил всім необхідним для їхнього життя, навчання, бойової діяльності, а також призначених для матеріального, технічного і медичного забезпечення військ». Проте «тил» можна трактувати й у ширшому розумінні: це уся територія країни, що воює, з її населенням, господарством, державним і політичним устроєм. Міцний тил означає сильний економічний і моральний потенціал країни, що забезпечує матеріальні потреби фронту. Це зрозуміло.

Також варто сказати, що існують різні фронти. Передусім це військовий, на якому ЗСУ відважно захищають українські території. Проте є й інші фронти, що перебувають, так би мовити, у тилу. Наприклад, волонтерський, на якому люди збирають гроші на ЗСУ, допомагають біженцям тощо. Інформаційний фронт, де журналісти борються з російською пропагандою. Це і робочий фронт, коли люди продовжують працювати й підтримувати економіку країни. А поряд з ними є ще й культурний фронт, на якому відбувається боротьба за настрої суспільства. Музичним фронтом називають виконавців, що творять українську музику, виступають на благодійних концертах і заходах, підтримують українськомовний культурний контент, борються з російськими наративами та ведуть смислову війну з ворогом. Крім того, українські музиканти фінансово допомагають нашим військовим. Тобто це фронт. Але він перебуває у тилу. Тому й така назва.

Отже, із цим розібралися, чудово. Проте я ж пообіцяла переконати вас у тому, що музика є дієвою зброєю у війні. «З якого дива тобі це робити?» — запитаєте ви. Ну, по-перше, це питання стосується й безпосередньо мене, адже, окрім вивчення журналістики в Шеві, я ще й виступаю в молодому гурті Файно'Шось (можете навіть знайти нас в Instagram). А, по-друге, річ у тім, що деякі й досі вважають, нібито співати й слухати музику зараз «не на часі». Люди постійно моніторять новини, перебувають у стресі й вважають недоречним робити щось, що не входить у стандартні дії воєнного часу. Через це потенціал музичного фронту не може бути використаний повним обсягом. Тож говорити про це варто постійно, аби люди не забували, що війна це не лише збройне протистояння на полі бою, а й підтримка бойового духу українців (цивільних і військових) та боротьба за суспільні переконання. Забивати на війну й удавати, ніби нічого не відбувається — не можна. Відпочивати, робити те, що поновлює ваш моральний запас, продовжувати боротися й допомагати військовим — необхідно. Сильний тил — також обов'язкова частина бойових дій. Як вважає українська співачка й акторка Анна Трінчер, «тримати музичний фронт — це дуже важливо». І не треба про це забувати.

Так, ну досить вже лити воду. Настав час поступово перейти до основного питання, яке я прагну порушити у цьому матеріалі. Як же бути корисним у війні, коли ти пишеш музику? Як допомагати армії своєю творчістю і як наблизити Україну до перемоги? Я не збираюся винаходити велосипед. Уже давно існує один перевірений спосіб. У кожному куточку нашої країни талановиті люди виходять на сцену, аби зібрати кошти на потреби ЗСУ. Популярні артисти з багатомільйонною аудиторією й музиканти-початківці, що виконують кавери. Широковідомі рок-гурти й молоді народні квартети. Українські митці, незалежно від популярності й жанру пісень, влаштовують масштабні благодійні концерти або ж атмосферні квартирники й музичні посиденьки. І мета в них одна: допомогти армії та зробити життя українців трішки яскравішим у ці темні часи.

Суперовий гурт «Файно'Шось», про який я вже згадувала раніше, також користується цим чудовим способом фінансово допомагати нашим захисникам. Окрім підтримки ЗСУ, квартирники є ще й чудовим майданчиком для популяризації своєї творчості. Більша медійність + більші донати = більший внесок у перемогу України. Тому, молоді гурти, беріть лайфхак собі на замітку.

А що про це думають популярні виконавці? Фронтгьорл і сонграйтерка гурту Tember Blanche Олександра Ганапольська також вважає, що, якщо ти музикант, не варто опускати рученята і йти батрачити на заводі. Музика все ж потрібна, адже «те, що ми слухаємо, бачимо й читаємо, звісно, наповнює й робить з нас саме тих українців, які розумово й культурно дуже-дуже сильно відрізняються від нашого тупорилого сусіда». Сказано надто влучно, я вважаю. Ліричний відступ: артистка навчалася в Інституті журналістики (зовсім як я) й навіть працювала за спеціальністю, але збагнула, що прагне писати пісні. Тож тепер досить популярний гурт Tember Blanche активно бере учать у музичних заходах з метою підтримки ЗСУ.

Також співачка поділилася своєю думкою щодо такої ініціативи, як благодійні концерти: «Це таке відчуття, коли ти граєш не просто для розваг, а насамперед для того, щоб допомогти зібрати кошти. І це насправді дуже крута штука — квартирники. Людям так легше задонатити, бо відчують, що вони не тільки віддають, а ще й отримують. Наскільки я знаю, це явище називається «гейміфікація»: тебе розважають і тобі таким чином легше скинути донат. Тому, я вважаю, що це дуже крута ініціатива, і рада, що такого зараз багато».

Українська співачка, акторка серіалу «Школа» та блогерка Маша Кондратенко під кліпом на свою пісню «Ванька-встанька» висловилася наступним чином: «Кожен з нас бореться на своєму фронті, мій фронт — музичний, і на ньому я буду стояти за рідну країну до кінця: підійматиму дух, проживатиму біль, тішитимусь успіхам та плакатиму в унісон з усім народом, але все це — з нескінченною вірою у нашу перемогу!». І я вважаю, якщо музиканти мають таку можливість, то повинні її використовувати.

«Друга Ріка» також наближають нашу перемогу. Фронтмен цього гурту Валерій Харчишин розповів, яким чином вони знайшли свій фронт у цій війні: «Коли ми зрозуміли, що потрібно зараз робити те, що у нас виходить найкраще — а найкраще в нас виходить співати — ми почали грати концерти, щоб збирати гроші на військову амуніцію. І на першому такому концерті ми виконали цю пісню ("Чи ти почув?", що присвячена Маріуполю — авт.). Це було у Житомирі. Потім ми поїхали в тур збирати гроші й зрозуміли, що ось таким чином ми будемо воювати».

Проте є ще й такі музиканти, що до кінця не усвідомлюють важливість своїх дій. Наприклад, народна артистка України Софія Ротару. На початку повномасштабної війни співачка мовчала про дії країни-агресорки й публічно не коментувала війну, яку вороже розв'язала рф. Згодом у мережу почали активно зливати номери телефонів російських та українських артистів, що не коментують ситуацію або підтримують режим путіна. І після цього аж на п'ятий день війни Софія Ротару відреагувала в Instagram наступним чином: «Незалежність і свобода коштують дорого — це правда, але невже вони варті того, щоб російські ракети знищували мирних жителів, дітей та руйнували міста України. Ці факти розривають моє серце на шматки!» Сумнівний коментар, як на мене. Чи варті незалежність і свобода того, щоб за них боротися? Що ж... А також ще один пікантний нюанс: допис російською. Співачка нібито підтримує Україну (хоча можна було б зробити це більш переконливо, щоб не виникало цього «нібито»), проте мовою агресора. Логіка й здоровий глузд відсутні.

Тож такі в нас справи на музичному фронті. Можливо, варто було б закінчити на позитивній ноті. Проте я вирішила, що нехай краще вже так. Сподіваюсь, музиканти, які досі не збагнули свою роль у війні, побачать у цьому матеріалі, як своєю творчістю можна допомогти ЗСУ, а як точно ні в якому разі чинити не варто.

Думки, висловлені в рубриці Column, передають лише погляди самих авторів і можуть не відповідати позиції редакції. Тексти авторських колонок суб'єктивні й не претендують на всебічне висвітлення теми.

Максим Кац: хороший рускій чи політик, який планує нарешті отримати владу у росії

Олена Демченко
Журналістка

Поширити

21 століття. Війна.

Якби хтось сказав про це 2 роки тому, я не повірила б. У моїй свідомості було чітке розділення між щасливим сьогодні і воєнним минулим. Проте, зусиллями одного пристаркуватого маразматика-автократу, маємо те, що маємо.

Звісно, що абсолютно адекватною реакцією на події в Україні, спричинені збройною агресією рф, є поступова відмова від будь-якого контенту, продукції, речей вироблених за парабріком. Ба більше, враховуючи зомбованість роснявого народу, можна відмовитися і від спілкування з ріднею, яка, на жаль, у більшості з нас там є. Звісно трапляються унікуми з непромитими мізками, але ці одиниці, як показує реальність, надають перевагу тому, аби взагалі відмовитися від звання "я рускій" та жити десь подальше за кордоном від свого отечества.

Проте, попри всі скинуті бомби, попри усі "зетки" на машинах, попри усі побажання смерті українцям, дехто з нас все ще й досі продовжує шукати "хороших русскіх". Далеко ходити для того, аби знайти приклади, не треба. Відкриваємо Ютуб, вбиваємо ім'я Максим Кац, заходимо у коментарі і вуаля! Отримуємо безліч варіацій на тему: "Дякуємо за висвітлення правди, Максиме!", "Спасибо Максиму и его прекрасной команде. Даже в самые тёмные моменты давал надежду. А сейчас надежды на скорую победу Украины стало больше" тощо.

Ніби все о'кей, ніби "ну що ж такого, вони ж усі підтримують Україну". Якщо раптом, хоч на секунду, у вас з'явилася така думка – викидайте її з голови терміново!

За усім подібним з боку росні ховається власна користь і Кац – не виняток.

Взагалі дивно те, що він, російський опозиційний політик, блогер, директор фонду «Городские проекты», створеного укупі з журналістом Іллею Варламовим (який прославився вкрай маніпулятивним відеороликом про історію України), отримав місце в нашому медійному просторі.

Особливо враховуючи його останні відеоролики, де Кац доводить усім націям світу, що від міграції росні, викликаній мобілізацією, країнам буде тільки краще. Серед аргументів часто трапляється: до вас їде не абихто, а розумні люди. Така фраза викликає в мене сумніви, проте, навіть якщо вона правдива – це не плюс. Це конкуренція на ринку праці для корінних громадян тої, чи іншої країни.

Ба більше, говорячи про Європу, він обурюється небажанню в ЄС впускати росню. Кац щиро не розуміє у чому можуть виникнути проблеми, якщо, поряд будуть співіснувати українські жінки та діти, які тікали від війни і росіяни, що спричинили війну.

Також Максим прогинає лінію стосовно того, що "абичніє расіяні же не віновати". На мою думку, за однією цією фразою можна відразу сказати, хто ж такий Кац. Та він цього і не приховує, адже зазвичай каже відкрито у відеороликах: "я російський політик; мій канал для росіян". Єдине що... Чомусь до "своїх" а.к.а.русських, він відносить і східні українські території. Так, у складі України, проте сам факт.

Максим Кац – це патріот своєї країни. Саме тому, як основний фактор, чому ж українцям не треба його дивитися, можна виокремити різне бачення майбуття рфії. Ми маримо уві снах про розпад імперії, Кац – про реформування та розквіт.

Усі кроки, які зараз робить політик, так чи інакше, ведуть його до масштабної політичної кар'єри у тій самій "вижившій росії". Він проводить зустрічі з європейськими політиками, здобуває медійність, вибудовує образ «хорошего русского». Нам же вкрай не потрібно ані майбутнє існування росії, ані ліберали при владі там. Вже було достатньо прикладів, як пухлина під назвою "расейская федерация", переборюючи смерть, залишалася бруднити світ своїм існуванням, набиралася сил і йшла по-новій псувати життя мирним країнам довкола.

Так, з відомих людей в Україні, цю думку підтримує Віталій Гордієнко – актор та ведучий ютуб-каналу "Загін кіноманів". Відповідно до назви, його діяльність більше пов'язана саме з кінематографом та рецензуванням, але й гострі соціальні питання теж знаходять місце на каналі.

У своєму ролику «Максим Кац – єдиний "хороший русский"», автор неодноразово посилається на відео проросійського політика та його слова. Він наголошує і на тому, що Кац називає Харків "руським містом", а Київ – майбутньою столицею справжнього руського миру, і на тому, що Кац майстерно замилує очі своїй аудиторії. Так, коли треба одна інформація, то у Криму все пройшло мирно, без протестів, а люди самі бажали возз'єднання, коли ж вітерець подмухав у іншу сторону, то вже і тисячі мітингувальників віднайшлися, і навіть 2-є загиблих.

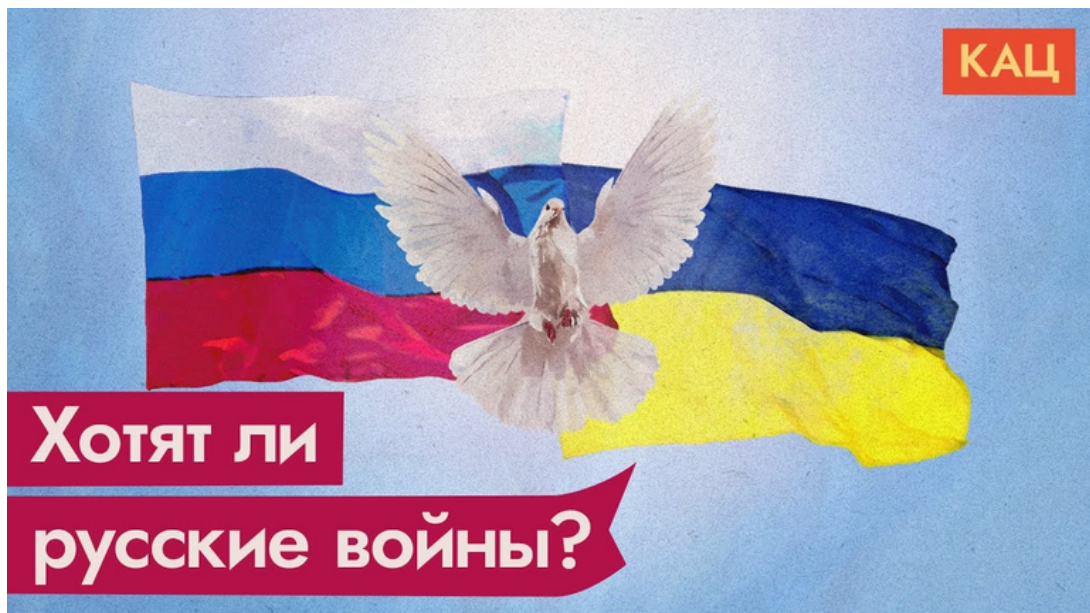

Ще одним згаданим Віталієм прикладом є те, що Максим свідомо ігнорує факт ненависті до росіян як зі сторони світу, так і українців. Кожен раз, коли виникає дискусія на цю тему, політик переводить стрілки та питається, а від чийого ж імені говорить мовець? Хіба може він говорити за весь народ та його думку?

Не варто забувати і про те, що Максим зіпсував свою репутацію навіть в росії, коли втрапив у скандал щодо махінацій, пов'язаних з покером.

Врешті-решт, це лише маленька частинка того лайна, у яке можна заглибитися при детальному розборі айзбергу під назвою "хороші руззкі". Нам і справді, як зазначив Гордієнко, треба будувати все своє, українське, українськомовне і популяризувати саме це. Зробити так, аби навколо цього об'єдналася Україна. Тоді жоден проросійський ліберал не скаже, що це "наши города", жоден росіянин не заявить про Бамбас, який дамбує 8 років, і жоден українець не втратить свою самоідентичність.

Все буде Україна!

Думки, висловлені в рубриці *Column*, передають лише погляди самих авторів і можуть не відповідати позиції редакції. Тексти авторських колонок суб'єктивні й не претендують на всебічне висвітлення теми.

Column

Спорт як зброя: чи справді російські спортсмени поза політикою

Катерина Бондаренко
Журналістка

Поширити

Зі спортсменами, які публічно підтримують війну, повинна бути окрема розмова, яка поставить "крпку" на їхній подальшій міжнародній кар'єрі, — Катерина Бондаренко.

Здавалося б, професійні спортсмени з росії мали б також вести боротьбу по той бік барикади за правду, і вони це роблять, але чомусь їх істина — це зовсім інша реальність. Медійні особистості неабияк впливають на свідомість мас, формують громадську думку, а також мають вплив на органи влади, а тому з перших днів вторгнення рф на територію незалежної України — російські спортсмени стали практично амбасадорами пропаганди війни та вбивств мирних жителів. В той час як сотні українських спортсменів стали волонтерами, захисниками, бійцями духовного, інформаційного, кібер і ще безлічі фронтів. Хлопці та дівчата взяли до різної зброї, щоб захистити свою Батьківщину й вкотре довести її незалежність.

Натомість спортсмени рф виходять на політичні концерти-мітинги, вбивають українців у складі російської армії. Вони із літерою Z всім своїм зовнішнім виглядом демонструють підтримку. Загалом спортсмени — важлива складова агресивної державної пропаганди, що покликана підтримувати міф про велич росії. Дозволю собі припустити, що без цього підтримка орками війни в Україні не була б такою масовою. Якщо взяти глобально, то росія завжди використовувала кожен міжнародну появу свого прапора та кожен перемогу спортсменів задля навіювання мотивів і пропаганди режиму володимира путіна. Цій терористичній країні дуже важливо мати якнайбільше перемог.

Звідси і великий скандал із розкриттям підтримки допінгу в росії на державному рівні. Їх кінцева мета — це не індивідуальний успіх спортсмена, а спільне світове лідерство у спорті для пропаганди сили держави та її зовнішньої політики. Там нікого не турбують жодні правила та принципи. Практично увесь їхній спорт міцно пов'язаний із державою за рахунок великих коштів. І не завжди справа у бюджеті. Мова про близьких до російської влади олігархів чи державних компаній. Особливо у професійному спорті, який у капіталістичних країнах існує насамперед як бізнес.

Отже росія вдається до активного фінансування не лише клубів спортсменів чи якихось конкретних команд усередині країни, але й вкладається у міжнародну присутність. Здійснює кроки, що допомагають підтримувати імідж сильної держави і мати контроль над лігами, федераціями, які залежить від російських грошей. Взяти до прикладу спонсорство «Газпромом» футбольної Ліги чемпіонів, а також інших турнірів УЕФА. Щоправда, той контракт був розірваний після повномасштабного вторгнення росії в Україну, але ви тільки послухайте: він оцінювався у понад 100 мільйонів доларів.

Зазначу, що все ж таки є спортсмени, котрі не фінансуються державою, проте кожна їх поява на міжнародному рівні грає на руку пропаганді. Ці особистості всеодно представляють росію, а значить, типу ненавмисно своєю присутністю допомагають формувати імідж, якщо не висловлюються відкрито проти режиму та війни.

Візьмемо до прикладу лідера з фанбази серед росіян Хабіба Нурмагомедова, у якого понад 33 мільйони передплатників лише в інстаграмі. Навіть, за даними підконтрольних уряду російських ЗМІ, на війні в Україні загинуло понад 130 дагестанців, представників рідного регіону Хабіба.

Але ми чудово розуміємо, що загиблих набагато більше. А він мовчить і не приховує дружбу з Кадировим. Хоча починав кар'єру та став топовим борцем саме в Україні. Мовчання спортсменів, лідерів думок не менше впливає на пасивність російського суспільства, ніж пропаганда. Це не лише особиста згода на війну, а й рольова модель для фанів. Легко уявити спосіб думок рядового росіянина, навіть якщо він не підтримує війну: «Якщо лідери думок мовчать, то чому я маю говорити і наріватися на неприємності?». Зовсім інший приклад — олімпійська чемпіонка з художньої гімнастики та, за даними ЗМІ, коханка Путіна Аліна Кабаєва. З її слів, більш ганебної сторінки в історії спорту не було.

«Керівництво багатьох міжнародних спортивних організацій давно і під різними приводами займається абсолютно неспортивними справами. Тепер це припинили приховувати. Їхня «турбота» про світ така ж лицемірна, як і боротьба за чистий спорт.

Вони не турбувалися і не усунули від змагань жодну країну, яка брала участь у знищенні сотень тисяч мирних людей у Югославії, Іраку, Лівії, Сирії. Але спортивних чиновників дуже розлютило, коли росія вирішила захистити Донбас та Луганськ від нацистів», – сказала Кабаєва.

І наостанок – колишній чемпіон світу з боксу, депутат Держдуми рф Дмитро Пірог, який заявив, що рішучі дії на Донбасі – це вимушений захід для забезпечення безпеки та встановлення миру у Донецькій та Луганській народних республіках. Адже протягом восьми років відбувалася дискримінація та придушення їх співвітчизників з боку пронацистськи налаштованої української влади. Тому мета миротворчої операції на Донбасі – це денацифікація України, яка має бути очищена від націоналістичної ідеології.

Кожну перемогу росія виставляє не як індивідуальний успіх спортсмена, а як перемогу всієї країни. Це дозволить і далі просувати лінію, що російські люди найсильніші, а росія – як і раніше світовий лідер. І це нібито дає їй право діяти у зовнішній політиці з позиції сили та агресії. Саме тому, зі спортсменами, які публічно підтримують війну, повинна бути окрема розмова, яка має ставити "крапку" на їхній подальшій міжнародній кар'єрі. Тобто лише довічна дискваліфікація. Говорити про допуск до змагань можна лише тоді, коли спортсмен чітко висловить позицію проти війни в Україні: назве росію агресором та засудить її дії. Ось це – спорт поза політикою. Інакше – обов'язкове усунення. Тому що підігрування кремлю і те, що вони підтримують все те, що відбувається на теренах нашої держави – злочин, за який вони теж повинні нести відповідальність.

Думки, висловлені в рубриці Column, передають лише погляди самих авторів і можуть не відповідати позиції редакції. Тексти авторських колонок суб'єктивні й не претендують на всебічне висвітлення теми.